

K denním událostem.

Po velkém martyru Abrahamu Lincolnovi zachovala se nám jedna nádherná věta, při kteréž příležitosti jím pronesená: Až zemru, přál bych sobě, aby o mně řekl ti, kdož nejlépe mne znají, že vždy vytrhl jsem bodlák a vsadil květinu tam, kde jsem měl za to, že poroste. — Zamyslete se nad krásnými těmi slovy člověka, je muž nade vše ostatní stálo lidství.

Redaktor Karel Pelant nalézá se v přítomné době v Oklahomě a jeho přednášky sčítávají se v úsude se značným úspěchem. Zajímavost jest, že tyto zkušenosti, jež měl v Chicagu, potkaly jej i v Oklahomě. Podobně jako v Chicagu vrhla se na něho známá mafie, tak i v Oklahomě podobným způsobem pracoval proti němu známý P. Rabštejnek, který již několikrát hrál smutnou postavu v tažení proti poctivým lidem. Rabštejnek dokonce snížil se tak, že po hodnocení proti němu štal, tvrdě, že je anarchista... Před tím však Pelantovi učinil nabídku, aby přijal místo redaktora a listu, v němž Rabštejnek byl intereso-ván. Pelant nabídku tu přijmou-ti ovšem nemohl a nepřijmul. Když přijel do Oklahomy, řabštejnek roztrácející pověsti, že žádal o místo redaktora u Česko-Slovanského Obzoru. Proti tomu se p. Pelant v jednom z minulých čísel "Českého Oklahomana" ohradil a pověděl těm, kdož spínali jeho čest a pověst, několik peprných slov.

My zde v Americe nelámeme si příliš hlavy slovanskou otázkou, ne mohli bychom tu pro myšlenku slovanskou vykonati velmi mnoho. V Evropě v ohledu tom jsou slovanskí národové o něco dále, neboť o věci té uvažují i kompetentní kruhy. V těchto dnech poslane Balakljev v ruské dámě dotkl se otázky balkánské a pravil: Slované jsou naši rodní bratři, jsou nám po krvi i srdci blíží, než všichni Evropané, neku Ašiaté. Povinnosti ruského národa jakožto největšího, nejmocnějšího a nej-svobodnějšího v slovanské rodině jest podávati Slovanstvu mravní oporu a v krajních případech, když Slovanům hrozí neobyčejně nebezpečí, musí jim poskytnouti i reálnou pomoc a položit na váhy slovanských sudů všechnu svou státní moc. Nemluví o smu o jednotném slovanském státě. Ruský národ nikdy nesáhne na samostatnost slovanských národů. O sud Polska nemluví proti tomuto názoru. Polský stát se rozpadl a polskému národu nebylo by lépe, kdyby byl odešel pod německé vrchnosti. Doufám však, že dojde i na smír Poláků a Rusů. Ruská politika na Balkáně musí podporovati snahy Slovanů, a oni se snaží o osvobození a nikoli o další, jen poněkud změněné žiwoření pod Turceem. Rusko má Slovanům pomáhat, ale nikoli hospodařit u nich. Rusko na Balkáně nesmí míti žádných ziskových zájmů. Všechny hmotné, ziskové zájmy Ruska leží na Dálném Východě a nikoli na Balkáně.

V minulých dnech dobře známý new-yorský časopis "World" oslavil čtvrtstoletí svého trvání. Při té příležitosti vzpomenu to bylo různými předními spisovateli a žurnalisty americkými úspěšného života majitele označeného časopisu, Josefa Pulitzera, který v létě roku 1864 přišel do Ameriky bez znalosti řeči, bez peněz, bez velikých zkušeností a přece v poměrně krátké době vyvíjel se na jednoho z nejvlivnějších vydavatelů novin v Americe. Přijel do Ameriky starý jak asi 17 let. Byl narozen v Uhrách nedaleko Buda-pešti v roce 1847. Od svého mládí zabýval se myšlenkou stát se vojákem. Tuto lásku k vojenskému životu vzbudil v něm hlavně jeho strýc, který byl vojákem ve francouzské císařské legii a do-vedl zajímavě o životě vojenském vypravovat. Až nakonec Maximilian Rakouský přijal tehdy vládu nad Mexikem a Francie za účelem vyslala vojsko. Pulitzer chtěl se státí jedním z těchto vojáků a za to příčinou vypravil se do Paříže. Byl však odmítnut. Odebral se na svou vlastní pěst do Spoj. Států a zde vstoupil do služeb strýce Sama. Po vystoupení ze služeb vo-jenských, pracoval na různých mi-

stech a mnohdy dosti těžce. Byl však člověkem velmi pilným, řádným a poctivým a snadno získal si důvěru všude. Pilně stále sám se vzdělával, četl pilně dnem i nocí a svůj duševní obzor rozšiřoval. Konečně podařilo se mu nalézt výhodné zaměstnání u dráhy St. Louis & San Francisco a dosa-žení tohoto místa učinilo rázem konec nouzi, již často před tím trpěl. Město St. Louis brzy jej znalo. V mladém poměrně věku zvolen byl členem legislatury státu Missouri a svou úspěšnou prací v zákonodárné ziskal si všeobecné sympatie. Později zastával ještě jiné úřady a stal se velmi činným ve veřejných záležitostech. V roce 1883 převzal časopis "World" a učinil jej skutečně časopisem světovým. Život tohoto jednoho z nejznámějších novinářů amerických jest příkladem, co dokáže síla a energie.

Slavný ruský spisovatel Lev N. Tolstoj, který v době nejbližší slaviti bude své 80leté narozeniny, napsal román "Otec Sergej", který však má být vydán až rok po jeho smrti. Tato nová literární práce Tolstého působí prý neobyčejně silou svého líčení. Obsah románu jest asi následující: Petrohradský důstojník, jehož život jest předem pěkným způsobem vy-líčen, zamiluje se do krásné dámy z vyšší společnosti. Již chystá se s ní vésti ve svazek manželský, když tu zví, že táž je milenkou jiného vyššího důstojníka. Nad tímto zklamáním je velice roz-trpčen a necítí více lásky k světu. Stane se mnichem a snaží se v sobě utlumiti veškeré lidské vášně, hle-daje tak blaženost. Žije životem plným odfikání a jeho činy získá-vají mu pověst svatého muže. Čas-ťokrátě k němu přicházejí lidé, aby poskytl jim rady i pomoci. Považují jej za divotvorce a muže neobyčejně bohulibého. Jednou zavítá k němu i veselá dáma se společností a vsadí se s ostatními, že svým počináním rozplamění vášně svatého muže. Světec již kolísá, ale v čas se vzpamatuje. Ve chvíli, kdy podléhal svodům veselé paničky, aby dábla od sebe odehnal, jde a utne si prst. To působí na svůdnici hrozně. Všech-na ustrašena od něho přechá. To mu získává ještě více slávy a po-věst o jeho svatosti roste den od dne. Jedenkrát stalo se však, že kterási kupec přivezl k němu neobyčejně krásnou deuru svou, aby Sergej s ní se modlil a tak ze slabomyšlnosti jí vyličil. Děvče zůsta-ne v jeho cele. Mních ocitne se znovu v pokušení a tentokrátě nemůže odolati v sobě lidskou váš-ňou a podlehne jí. Po činu zmoc-ní se ho hrozná zoufalost, jež pro-mění se v hroznou nenávisť proti té, jež byla příčinou jeho návratu k lidským vášním. A rozhořčen nad činem svým, běže sekera — omu již druhdy nřal si prst — a zabije nevinou dívku. Po té vez-me hál a s vlnající bradou a vlasy ubírá se kamsi v neznámo, do kra-jně východních... Zpráva o nové Tolstého literární práci vzbudila v celém světě značný zájem a té-měř všechny listy se o ni roze-psaly.

Redaktor Pelant otiskuje v po-sledním čísle "Českého Oklahomana" zajímavou vzpomínku a v ú-vodu k ní píše: Tak jsem se šťast-ně dostal až do Oklahomy, města, kde končí svět — aspoň pro české návštěvníky Ameriky. Všichni se dostanou obyčejně až do Chicaga, nebo nejvýš do Omahy, ale tam dále, ať už na východ neb na jih, tam začíná už "Divoký" (vskut-kuovanější než mnohý kus Evropy) Západ, tam už jsou jen cowbovy a revolvery a Indiáni se špy, a od takových věcí chrání nás Panenka Maria Svatohorská! To radši zpátky, aby se pak mohlo doma vypravovat "o celé české Americe" bez toho západního osásku, který nestojí za řeč. — Ale mně státi přije a tak přece ji vidím, tu "divokou Oklahomu," kde prý každý východčák zhyne žlák jako dromedár na Saharě; není zde salomonových oax a tak, důstojně křesťanská, zvyklá na každodenní vykoupání v pívě, "zanech každou naději" — jak je to krásně napsáno na vratech pekla v Dan-teově Božské komedii... Jsem te-dy ve středu prohibičního státu a uvažuji, je-li tento výstřelek ame-rického života celkovému životu ho škodě či ku prospěchu. Jsou důvody pro i proti, rozumě i ma-

licherné, ale konec konců vzato: Prohibice piti nezabrání a alkohol ze světa neodstraní. Nemůže, neboť dokavdě bude v přírodě jedi-ný jen plod zrát, bude v sobě cho-vat cukr a ten kvašen změni se v onu skupinu uhlíku, vodíku a ky-slíku, která obveseluje mysl člo-věka a která při velmi častém u-žívání ho může také tělesně ubíjet. A jest-li prohibice neodstraní ze světa cukr, ať už z řepy, třtiny nebo v jablkách či jiných plodech, neodstraní ze světa lih. Či chce prohlásit válku všemu ovoci a za-kázat ku př. pěstování vlna, toho-to znamenitého daru přírody? A dokud víno bude růst, nesnědí ho lidé jen v brozech ze vinobraní, ale vylisují ho, dají vykvasit a na-dále bude lidstvo těšit a lífat jeho granát nebo topas, jakož bylo od mystického otce našeho Noaha až po dnešní éasy. — A vždy, když člověk bude chtít sobě něco do-brého popřát, sáhne k jeho sklín-ko a prokáže mu čest; ovšem do-brému vínu, neboť špatné jest zlem, jako vše co je špatné. A do-bré — toť opravdu jak se říká "dar boží" tekutinou, kterou kdo jednou ochutnal, pochopí, proč byli na světě znamenití básníci, již ho celý život opěvovali a proč stará filosofie nalezla, že "v něm je pravda".

Z DIVOKÉHO ZÁPADU

ČRTY Z CEST.

Pro pražský "Čas" napsal K. Pelant.

III.

Šťastně jsme dospěli břehu. Ko-ně se sice plaší při výstupu, ale na pevné zemi se uklidňují. Neobyčejně vysoká tráva, pod pás i ještě výše obklopuje cestu po níž jedeme. Zabojujeme do ú-dolů a před námi nesměrně teskný, úsmivý pohled. Nedávno zuřil tu přerývaný požár, všechna vegetace lehla popelem, a na člověka zřívá černé, smutné vršky a planinky, a jednotvárný pohřebním náterem. Nikde trávičky, vše padlo v obět dravému živlu; víte, jaký truchli-vý pohled skýtá spáleniště — roz-šířte si tento dojem na celou pří-rodu, skutečně vypálenou, budete míti pojem o tom, jak vypadá pře-iro po požáru. Na mysl tak pří-padá, jak bychom se smažili, kdyby oheň nás přepadl při jízdě onou vysokou travou...

Ale vyjíždíme zase mezi utře-nější kraj a z daleka bělá se malá farmačka, umístěná pod svahem vršku. "Indiánská" dodává Mor-ran.

K čertů! Indiáni bydlí v takových doecela civilizovaných domech se skleněnými okny, s verandou a komínem! Ano, ano — není více Indiánů, totiž těch z pověstí "in-diánských", odvařeninách Coope-ra a dobrodružství setníka Buf-fallo Billa, které jsme všichni snad tak zuřivě četli a neméně nadšeně nápodobili. Dnešní americký In-dián není více rekem odvaha a ú-skoků, hrdina a nepřítel bílé tvá-ře, ale americký občanem radě pletí. Chodí v evropských šatech, některý dokonce i v elegantním dvojtatém límci a kravatě a do-konce — zhoř se nebo — odhřává (a snad také neplatí, jako v úvodu) svůj časopis. Měl jsem ho v ruce; jmenuje se Iapi Osem a vychází v Santee, Jižní Dakota a doráží po-slední zbytky indiánství — metho-distickým fanatismem. Prapodiv-ně vypadá, když čtete v něm tuto útlukou indiánstvy:

"Tuha wakankicuyuzapi chpeli-ciyapi he wahtani lyopeluyapi kta tehika qa woalntani heitanean kpa. Wovapi dena yawapo Mat 5, 32, 19, 9. Mar. 10, 9. Roma 7, 3, 1 Kor. 7, 10, 11, 12."

Biblická propaganda jest u In-diánů nemožností, jako katolici-m; Indián jest nevěrem. Ztratil víru domácl, ve Velikého Du-cha. Zbožně ho vyřval, byl jeho poslušným synem, a hle Manitou dovolil, aby lidý náš mu vzal cel-ou vládu od svého k ovesnu, aby ho vyhubil korálkou, puskou, ne-strojecími a kyřidlen, aby ho za-řadil na něco málo mst a z něj, z plna Veliké Země, učinil paria, na něž i ten nejhorší bíloch drá a vrbna; a to jest má vaít nábožen-ství bílého muže!

Nikoliv — Indiáni nevěří ani ve svého ani v svého Velikého Du-cha, a při vzpomínce naň si zapo-klíná, jak to Sládek vyjádřil v básni, líčil steak a bože Indiánů!

"Mississippi, otče vod za lež, osmév v moře béd oplavil jsi vlastní rod — zrádce dětí, budíš klet, Mississippi, Mississippi!"

A pak: četní mládí Indiáni učí se v anglických školách, seznávají moderní civilizaci, fysiku, chemii bez vyučování náboženského a pak když se vrátí domů, vidí svého černokněžníka, jak mumlá záhad-ná slova, koná posušky a žádá ú-ctu k neexistujícímu Manitou, to jest k existující své kapse a usmí-vá se lo mu všemu. Některý do-konce jest nakažen praktičností Američanů a hledí raději sehnat bílocha, jenž by od něho odkoupil patřící mu kus země, aby s penězi mohl začít něco docela jiného, než dosavadní život v rezervaci. Ná-čelník Comanchů Quannah Parker v Kansasu bydlí na farmě s elek-trickým osvětlením a hostil ve fra-ku (!) u loni presidenta Roosevel-ta, jiný milionář Indián Michel Pablo prodal poslední stádo biso-rnů, 600 kusů, kanadské vládě za 200.000 dollarů, jiní vstupují do armády nebo provozují politiku (v Oklahomě předsedou sněmu byl čelník kmene Čikasů, ovšem za-se ve fraku a cylindru), krátce ne-ří více severoamerických Indiánů než malé zbytky, stále řidnoucí — všech Indiánů jest již jen asi čtvrt miliónu. Poslední zbytky nesmí-řitelného kmene Apachů, asi 200 mužů jest stráženo u Fort Sill, ve státu Oklahomě.

A tak indiánská farma byla jen důsledkem tohoto dekadentního procesu. Jako památka je vylé-tlé doby trčely na dvoře tyče ze stannu, do kužele postavené, hou-paly se na ležení paznehty, rohy a kusy masa na slunci sušené. Ale "Bílá Hřiva" z kmene Sioux, ma-ječnick farmy, v evropských kal-hotách na kšandách a košili, spra-voval klidně esai na voze a teprve, když Moran indiánsky nař zvolal jeho jméno "Pahetka", zvedl se a šel potřást ruce třem bílochům. Moran vysvětluje, že bych rád je viděl ve slavnostním úboru, vá-lečném neb tanečním a že bych ovšem byl ochoten za to primě-ře zaplatit.

"Bílá Hřiva", vyschlý ale stat-ný muž s černým dlouhým vlásem zavolał do farmy a tu přišli další členové rodiny: jeho otec "Malý pták" (Zekchaya Šekhana), stařeček malý, ale dosud na 95 let úžasně žilý, s vyraženým okem, které asi ztratil v potyčkách s Evropany; možná, že tento dědek skalpoval bílochy ve Fort Randall před půl stoletím, ale dnes pftásal přátel-sky ruce a usmíval se líšácky. Vy-šla i žena Bílé Hřivy, "Dobrá mē-diejna" (Pusla vašete) tlustá, o-šklivá Indiánka a vyšlo malé, he-zoučké děvčátko asi šestileté "Do-brá písťala" (Olone vašete). Zase rozprava a celá rodina odebra-la se převlíkat.

Podíval jsem se do vnitř farmy; hodně špinavo — ale zase hrůz! Na stěnách mizerné ony zvěšeni-ny, tak zvané "kreslené portréty", jež za několik dollarů se dosta-nou i každého fotografa, různév těchto babiček a dědečků, vše ovšem indiánského rodu. I zde už řádi-la civilizace.

Rodina vyšla ven a v tu chvíli přál jsem si mít po boku Mikuláše Aleše, milovníka Indiánů, aby měl z nich radost. Nie naplat, smysl pro barvy Indiáni měli — ozdoby vyřávané i jinak vyrobené svítily jasnem a harmonii zcela jako naše slovanské věci. I stejné primitivní, technicky diktované ornamenty jsem shledal, původní to kořen společný osobám všech jeztě s přírodou spojených národů. Kal-hotě a kabát volného střihu s pe-strých látek s vyšíváním, k nim přišité kásky zvířat a ptehlky, dikobřaza v malebných vzorčáech, na prsou jakási brnění z hladkých bílých kostí a barevných muží, na hlavě mámy indiánský čepce z papouškových pír, jen v zadu sply-oval na připjatém řemeně ve způ-sobě paterního, pestrobarevného křídla s k zemi — kroj, v jakém jsou obyčejně kresleni Indiáni. Žena však měla jen přes sebe e-vropský strakatý kátek, Dobrá pí-sťala však přes raménka přeho-zenou plátněku z strakatých a ba-revných mužíček, chřestících a zvonících při každém jejím kroku. Malý pták přinesl ještě kopt, jakýsi tu bajonet na tyč a Bílá Hřiva válečný buban a postavili se do posice. Fotografoval jsem a trápy se mi ruce. Strýd jsem se před sebou, cítil sám potpu a u-bohost kmene, jenž vládl celou A-merikou a jeut klesl tak daleko, že kdokoli přijde, jakýkoliv ei-

zinec a zavolał si je, bývalé neob-mezené pány, stojí mu jako ra-rita a objekt pro podivanou... A trapně mi bylo, když jsem dá-val Irčanovi dva půldollary, aby je vtiškl sám obom starým "ko-zlům" do ruky, neboť sám bych se toho byl neodvážil...

"Nemůžeme dále jet", prohlá-sil Moran. "Blíž se tornado, nedostali bychom se přes Missou-ri zpět. Za každou cenu musíme se vrátit."

Z další cesty tedy nebylo nic. Tož se zde mějte dobře, Indiáni dokážou! Jedeme a zase jsem si citoval Sládkovu:

"Mississippi, otče vod dětem's vje než otčím sám, cizím svůj prodal's rod, za osmév a lež a klam!"

IV.

Viehr se opřel vši silou do "Ma-rie", tak že se dosti houplala; ale přes to dostali jsme se rychleji ku břehu než dříve. Ještě rozloučení s Moranem a už letí buggy zpět k domovu.

Jest úžasně horko a dusno; vzduch jest nabit elektrinou; a ohledneme-li se zpátky, vidíme jak za námi pospěhá temně obložený mrak, zastírající celý zpětný ob-zor. Tornado!

Tornado jest středoamerický vl-Fivý viehr, horký a dusivý, prud-ký a dravý; severák, třískající směhem do očí a všude, takže člo-věk nemůže učiniti kroku a tropíeč řadu podobných výtržností jme-nuje se blizzard. Povýku natropí oba dost, jak jsem na vlastní uši slyšel: píská, hvízdá, skučí, hučí všemi možnými toninami. Není možno, neutěčeme mu.

Den rázem ztemněl do pološera; mraky zatáhly slunce a s nimi přih-nal se tornado; opřel se o náš buggy, ale na štěstí byl náš čest v zádech a tak vlastně pomáhal tlačit a ulehčovat koním. Ze strany možná že by nás převrátil, z předu pak by bylo nemožno jet. A s ním úžasná mračna popela a praeh, sebraného ze spálenišť přer-ří za Missourim; kolem nás se vytvořila mlha, v níž bylo vidět jen na nevelikou vzdálenost. Je-nový pšek, praeh a popel zapadla nám do očí, uší, vnikal do úst; brzo jsme byli jim pokryti, až jsme byli chráněni pláštěm buggy; pívo, nalité k spláchnutí bylo nám viehrem vyfukováno z hrdlika — vše jen se vířilo a chumelilo.

"Hoču," povídá Jermann, "a to budme rádi, že to není sněho-vý blizzard; to bychom tady pro-závje zůstali — nadosmrťi."

Buggy jen letí a tornado svi-ští, hučí, pere do nás, tahá nás z kočárku, co jen může; ale koničeí běrou to úprkem přes vrchy a do-ly, kolem strží, kde můžeme setet a rozbit se na padr. Kočárek vy-skakuje, skáče v povětří kusy, ale vyhráváme — za nějakou hodin-ku jsme z nejjprudšího dosahu, v krajně údolovitě. Vyzáží jsme!

Vyjíždíme zase na vrch; slunce se naklání k západu. A tu náhle zvolá Jermann: "Požár! Prairie hoří! Vidíš?" Na pravo zjevilo se mi divadlo, nad jehož hrázou a velkolepostí sotva kde který výjev se může vy-výšit. Přetěžko lze ho popsat pé-rem, jako přetěžko lze vyličít krás-nu malby nebo lahodu hudby slo-vem. Nutno ho vidět, tento nej-strašnější obraz přírodní, kdy nejživější a nejzvětlejší živel stane se pánem, proti němuž lid-ská síla jest nehoubo nicotností!

Na rozsáhlých vrších prairie va-ll se hustý, šedivý kouř, táhna se jako černavá záclona nad obzor; na jednom vršku oheň dostoupil vrcholu a ohnivě jazyky obhily ho červeným ohromným třepením, ale v malé chvíli vyskočil oheň na vršku druhém, třetím a dalších a jako úžasně kohouti hřebeny, ži-vě, rostoucí a míhající se nyní sra-zily se tyto jednotlivé ohňové li-nie v dlouhou, klikatou, celý ob-zor ovládající žhavou čáru. Prairie hořela na několik hodin cesty v rozsahu.

Plameny šlehají, vyskakují, chvějí se, třesou, zachvacují úžas-ně rychle pídu. Tato jest pokryta na půl yardu z výše hustou soubou travou, která se niti jako steh slámy, oheň hoří, ale což víno, ská-če. Plameny jazyk utrhne se od pídy, vyletí jako červená živá a špetetající se šiška do povětří a špepatě daleko před oheň na mí-sto, kde by nikdo netušil; nebo vítr prudce zavane a dostíhající kohoutice neb kravince letí jako červená raketa celé desítky yardů, odkud za několik sekund valí se

Zaludeční silitei.
V případech nestátnosti, ob-tížného trávení, ztráty chuti k jídlu, zmalátnělosti, pálení záhy, kyselosti žaludku, užívajte Seve-rovny Zaludeční hořkou. Povzbu-dí ona normální činnost žaludeč-ního ústrojí. Cena 50c a \$1.00. Na prodej ve všech lékárnách. Nemá-li ji váš lékárník na skladě, pište nám. Po obdržení \$5.00 za-šleme šest větších lahvi tohoto léku po expressu vyplaceno. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

OPĚT SLYŠÍM!!!
po upotřebení Fowlera...
Ave., Chicago, Ill. Sta tuž bylo hlavo Učinil Bal-sámem vyliceno...
Čiňte p. Prošek: Musím Vám poděkovati za to jak se Váš Účinil Balsám osvědčil i mé matky, neb se ho porotováno státi jako když jí bylo 25 let a teď je jí 70 let. Tak Váš dárek je každému doporučuju. S dotou Josef Parížek, Lask. Wla

Jos. Vopálka
řezník a uzenář
na 5. a William ul.
Tel. Red 7241.
Má v zásobě vždy nejlepší výběr čer-stvého masa všech druhů, jakož i výteč-ných výrobků uzenářských. Kupte u něho na zkoušku a ujišťujeme vás, že podobně přijdete zase.

Dr. F. H. Kučera
český lékař a ranbojč
VE VERDIGRE, NEB.
V každé době a do okolí jede na za-voání. 394
Farmerický telefon v úřadovně. Jest hotov vspolžití krajanům!

Spolehlivé pojištění naživo!
za skutečnou cenu u
WOODMEN of the WORLD
(Děvatř Světa)
české tábory v Omaze a South Omaze.

Jaro je zde!
V našem oddělení barev je ži-veji nežli kdykoliv před tím. Je to proto, že

pověst o výtečných našich U. S. míchanych barvách prokláka již všude. Kdo jednou u nás barvu koupil, nechce podruhé jinou nežli naši. Ze naše barvy stojí v po-předí všech ostatních, dokazuje sta a sta pochvalný uznání, kte-rych se jim všude dostává.
Pan F. X. Bašta z Knox, Ind., píše: "Kdykoliv jsem od vás co objednal, vždycky jsem byl co nejvíce spokojen. Také Vašim U. S. mícháním barvám budí všecka čest! Jsou nejen výtečné, ale také laciné. Víru, že kdo barvu od vás neobjednává, škodí sobě samu. Odporučuji Váš český zastřitelaký závod všem věrným americkým Čechům!"

Paul L. Guzovsky z Lexington, Okla., píše: Četní pánevčí Barvu jsem od Vás obdržel v celém po-řádku. Jest výtečná jakost, ne-boť se nám dím ni natřený leskně jako navárníovaný."
Pan Frank Zárovský z Cameron, Tex., píše: "Záhytku barvy jsem od Vás obdržel v pořádku a jsem s ní zcela spokojen."
Cena našich U. S. míchanych barev na domy je následující: Jeden galon 98c. Při objednávce 5 galonů stojí jeden galon 95c, při objednávce 25 galonů 88c a při objednávce 50 galonů 85c.
Píste si pro náš vzorkový ceník všech barev; z 80 v něm vybe-řených vzorků si nejzane vybe-řete barvu, která se vám nejvíce zamlouvá. Pošleme Vám jej zdarma a vyplaceno obratem pošty právě tak jako vzorky nástěnné-ho papíru.
Píste ještě česne na jediný čes-ký zastřitelaký dům v Americe
U. S. Mail Order House.
Marshall Boul. & 21st St. CHICAGO, ILL.

Závod řeznický a uzenářský
... vlastně...
Frank J. Semin
1321 William Str.
Zajímá k němu a převládá se o zna-mentě jakostní zboží, kteréž má se v této výtečné pověsti. Má vždy hotou zásobu čerstvého masa všech druhů. Stali jsou jednou koupit a získanou stáka se slyším odskopkem. Objednávky musí-ly uložiti též telefonem: Red 2172.